

ERIKA RAUNIHAR (* 25. 2. 1923, † 22. 12. 2020)

Erika se narodila 25. 2. 1923 v Čechách, v Hodkovicích nad Mohelkou. Vyrůstala společně se dvěma sourozenci, s o dva roky starší sestrou Marií a o deset let starším bratrem Wolfgangem. Bylo to krásné dětství ve veliké zahradě s mnoha zvířaty, k nimž počítala i vrabce ...

Její otec Ethbin Sergius Raunihar, jeden z nejlepších trenérů koní císařsko-královské monarchie, působil jako učitel na jezdeckém institutu ve Vídni a po první světové válce se stal hlavním poručíkem v hřebčinci v Selo u Laibachu (dnes Ljubljana). Po převratu se odstěhovali do Hodkovic na Mohelkou, kde matka vlastnila dům a kde se později narodila Erika. V roce 1928 rodina přesídlila do Liberce, kde měl otec v přílehlé stáji svého koně. Zde se patrně zrodila Eričina celoživotní velká láska ke koním.

V Liberci navštěvovala jako externistka obecnou a měšťanskou školu při tamějším klášteře Voršilek, ale její školní nadšení nebylo velké a podle toho vypadal i její prospěch. Lepší byly prázdniny, z nichž část trávil obě sestry u jedné z velmi oblíbených sester matky, část u pratety Heleny, která vlastnila nádherný hospodářský dvůr v Českém Dubu. Tady trávila Erika většinu času ve stájích nebo pomáhala při polních pracích. Její nadšení pro zemědělství bylo důvodem, proč prateta Helena von Schmitt († 1936) odkázala uvedený dvůr právě rodině Eriky. Její otec měl českodubský dvůr také moc rád, ale byl dlouhodobě nemocný a zemřel již v roce 1937, když bylo Erice 14 let. Následně pak dvůr spravovala Eričina matka Helena.

Kromě německého správce pracovali v Helenině dvoře jenom Češi, proto byla Erika poslána na jeden rok do českého internátu, aby dohnala své nedostatky v češtině. Po ukončení školní docházky se pak musila povinně vyučit zemědělství, a to pěkně od píky. Mnoho času trávila na různých školních dvorech, naposledy v jednom slezském hřebčíně, kde byli chováni koně pro zemědělství a kde na nich mohla i jezdit. Svá studia zakončila ve válečném roce 1944 úspěšnou zkouškou ze zemědělství.

Po skončení druhé světové války byla v Československu vyvlastněna většina německého majetku a výjimkou nebyla ani Eričina rodina. Až do března 1946 pak Erika pracovala na dříve vlastním, nyní již vyvlastněném hospodářském dvoře. Celou tuhou zimu 1945/46 musela jezdit s koňským povozem; svážela mléko z Českého Dubu a přílehlých vesnic do mlékárny. Výplata za tuto práci prý byla nejvyšší za celou dobu jejího působení v zemědělství.

Na konci března 1946 přišel příkaz k okamžitému opuštění domova. Erika s matkou se musely během dvou hodin od obdržení příkazu dostavit na náměstí, se zavazadlem obsahujícím maximálně 25 kg jejich dosavadního domova a života. Následovaly tři otřesné týdny ve sběrném táboře v Rychnově u Jablonce nad Nisou a po nich dva dny trvající cesta v uzavřeném dobytčím vagonu, společně s asi 30 dalšími osobami, směrem k bavorským hranicím.

V nové vlasti čekalo Eriku nejprve 5 let pomocných prací v zemědělství, nejprve u příbuzných v Ulmu. V tuto dobu Erika pochopila, že se pro ni bude v oboru jen těžko hledat uplatnění, protože následkem odsunu kvalifikovaných zemědělských odborníků z východních území byl v poválečném Německu pracovních sil přebytek. Proto se přeškolila na práci v kanceláři, což s jejíma udřenýma rukama nebylo jednoduché. Následovalo její

první zkušební zaměstnání na ministerstvu zemědělství v Tübingenu, kde měla jen velmi malou výplatu, ale nedaleko města objevila jezdeckou stáj a to rozhodlo, že v Tübingenu zůstala natrvalo. Kde mohlo být krásněji než v okolí Tübingenu, kde byli koně, vysokohorské louky, pastviny a milí lidé ... Později byla za svou práci na ministerstvu zemědělství opakovaně vyznamenávána, mimo jiné i zemským prezidentem spolkové země Tübingen v roce 1983.

Ve svém volném čase se věnovala koním, kterým obětovala každý svůj zbývající feník. Zúčastňovala se soutěží, organizovala společenské setkávání, letniční jízdy či oblíbené fondue-párty. Později si pořídila i vlastní kobytku, milovanou „Lištičku“. Každý prodloužený víkend trávila s přáteli společným cestováním po Alpách nebo jízdou na kole do sousedních zemí. Tyto Eričiny roky byly intenzívně spojeny se statkem Schaichhof. Byli zde přátelé, kteří jezdili na koních, se kterými trávila každou svoji volnou chvíli. Toužila po tom, aby jí tyto přátelské kontakty zůstaly zachovány i v důchodovém věku, např. při příležitosti kulatých narozenin, nebo v rámci velkých oslav v pečovatelském domě, kde trávila sklonek svého života.

Erika nebyla vdaná a neměla vlastní děti. Nelze však opomenout, že po mnoho let vytrvale podporovala početnou rodinu své milované sestry Marie, která byla také vysídlena ze Sudet a žila ve východní části Německa. Rodina s láskou vzpomíná, jak po znovusjednocení Německa zavedla „teta Piet“ (jménem Piet oslovovala Eriku její nejbližší rodina) úžasnou tradici: při příležitosti svých narozenin každoročně organizovala nádherné dny v nejužším rodinném kruhu, kdy spolu se sestrou, synovci a neteřemi podnikala výlety a upevňovala tak rodinné kontakty.

„Piet“ byla výjimečná, velmi pozitivní a sociálně orientovaná osobnost, která uprostřed okruhu svých přátel, navzdory velkým věkovým rozdílům, prožívala přátelství a porozumění pro společné zájmy. Její sociální angažovanost se projevovala mj. i pravidelnou podporou dobročinných spolků v Německu. Pochvalu si zasluhuje rovněž čestná funkce Eriky jako mluvčí v pečovatelském domě, kterou prováděla v letech 2018 a 2019, kdy konstruktivně hájila zájmy obyvatel společného domova.

Poslední měsíce jejího života byly poznamenány všeobecnými koronavirovými opatřeními, během kterých nejvíce trpěla chybějícími kontakty. V rámci rodiny a přátel jí zůstaly jen telefonické kontakty či menší setkání přátel při procházkách.

Následující dovětek je citací textu pozůstalé rodiny: *“My, synovci a neteře, jsme svou tetu milovali a byli vděční, že jsme jí mohli po mnoho let stát po boku. V našich srdcích má stálé místo a kéž odpočívá v pokoji“.*

K uvedenému přání a vzpomínce na paní Eriku Raunihar se připojuje i Podještědské muzeum, jehož „historie“ se paní Erika dotkla hned nadvakrát, jednak v době svého dětství a mládí stráveného u v Českém Dubu, jednak ve stáří, kdy se do našeho města vracela jako vzácný a vítaný host.

Čest její památce.

Na základě smutečního textu pozůstalé rodiny, přeloženého z německého originálu Marií Pernerovou (které tímto velice děkujeme), připravilo Podještědské muzeum a knihovna, Český Dub